

arbetsplats rekrytera partimedlemmar som sedan ska agera utifrån partilinjen. På arbetsplatsen ska de bilda celler. Dessa celler isolerar sig/isoleras sedan från de arbetare som inte accepterar kommunisternas premisser. Men för en kommunist är inte detta något problem. De ska ju ta över staten. Och staten ska sedan styra arbetsplatsen. För en kommunist är det således naturligt att bära på en hämndtanke som säger: "Vänta och se. En dag..." - eftersom de oftast är en minoritet som det inte ses särskilt seriöst på.

Syndikalisternas lösning är att bilda syndikat. Uppbyggnaden är densamma som hos kommunisterna, med undantag att syndikaten måste vara i någon sorts majoritet och att dess företrädare bildar "staten", det centrala samordnandet. Svenska SAC strök på sin senaste kongress detta ur stadgarna: SAC-federationen ska inte längre bilda stommen för det nya samhället. Istället ska SAC nu verka för arbetarklassens befrielse. Tyngdpunkten är förskjuten från syndikalistiska arbetare till endast arbetare. Detta beslut betyder dock egentligen ingenting då syndikalismen som ideologi, hur urvattnad den än är i SAC, fortfarande är rådande.

Den tredje varianten är råds-socialismen, en mix av de två ovan: Råden bildar samhällsstommen och innehar makten över staten, och således över samhället.

Alla tre varianter tar sina utgångspunkter från någon sorts centralism. Den kommunistiska är helt centralstyrd, arbetarnas intressen får helt stå tillbaka för Partiets. De två övriga, den syndikalistiska och den rådsocialistiska, bildar en dialektik mellan helhet och delar. Men ingen av de tre ser den revolutionära kampen som ett samhällsbygge i sig. Målen är redan fastställda, vägarna redan lagda. Alla tre varianter är därmed elitistiska.

Idealismen

Idealismen säger att det är idéerna som skapar verkligheten. Det motsatta är att idéernas utgångspunkt är verkligheten. Således, då alla tre varianterna ovan tar sin utgångspunkt från idéer (som ovan förklarats inte vara "vetenskapliga"), är deras ståndtaganden idealistiska. De springer som bäst ur en dialektik av arbetarnas erfarenheter i klasskampen. Denna dialektik toppas dock av idéerna.

En annan effekt av idealismen är att alla tre riktningarna sätter all sin tillit till propagandan av idéer. Här finns en källa till desillusion och byte från radikal till reaktionär ståndpunkt. Ytterligare problem är att nya medlemmar först måste inlemmas, acceptans, konformitet, i organisationen innan de tillåts att influera organisationens ställningstaganden. (Här föreligger ytterligare komplikationer som inte går

in på här.)

I detta ligger vänsterns misslyckande.

Personliga anmärkningar

Den reella klasskampen finns på arbetsplatserna. För att kollektivet arbetare ska ha en chans att föra en framgångsrik kamp behövs enighet. Det kan endast ske genom att kampen börjar med fokuserandet på de för kollektivet aktuella och väsentliga ämnena. På så sätt blir processen kollektiv. För att bibehålla detta kan den inte gå längre än kollektivet i sin helhet är villig att låta den gå, är moget för. Alla erfarenheter av något sorts avantgarde säger att det kommer att alieneras och slutligen förlora kollektivets förtroende. Därmed är kampen tillbakalagen. Kollektivet desillusionerat. Och när kollektivet är desillusionerat tappar det både de erfarenheter det erhållit i kampen, precis som de åsikter det genom det förvärvat.

Organiseringen och kampens förlängning utanför den aktuella arbetsplatsen, samarbete med andra arbetsplatser, kan med detta inte utföras utan att hela kollektivet är med på denna process. Alla måste vara delaktiga även i detta. Det kommer att ställa kollektivet som helhet inför de problem som med det uppstår, annorlunda från de omedelbara på den enskilda arbetsplatsen, och leda till ytterligare erfarenheter. Dessa ytterligare erfarenheter har sedan möjlighet att ligga till grund för ett ytterligare vidgat kamperspektiv och radikalisering av kollektivet, och därmed också av kampen. Samtidigt som kampens bas breddas, och kan föras med en större kraft, finns här möjligheten av tillförandet av ytterligare och utvidgade mål för kampen.

Slutsats

Med perspektivet ovan har frågorna om parti, ideologi etc., staten och den väpnade revolutionen förpassats från den omedelbara problemställningen. Istället är det i utvecklingen av den reella klasskampen som svaren om vad som ska komma finns. Den revolutionära kampen innefattar således inte ett ideologiproblem, utan ett handlingsproblem.

